

1700.

1. Prosserus, Conradus Fridericus Ferdinandus: De collatione Consuetudinum Germaniae ac Einverlebung der Gütlicher.
2. Guntlerus, Iohannes Ernestus: Oratio juridica . . . publico Praesertim Praesentis aetatis.
3. Lobeck, Joh. Elias: De usu fensarum Saxonico.
4. Streit, Joannes Philippus: De jure non scripto seu Consuetudine

1701.

1. Bleymaeller, Iohann Andreas: De valida societate
2. Humburgius, Andreas: De literis bellorophontibus. 2 Bände
3. Lilius, Melchior Ludolphus: De injuriis Praesentis aetatis
über Ehren-verlehts den Schaffleren
4. Lilius, Melchior Ludolphus: De usufructu Praesentis aetatis
Braucht. Frucht-Nieß von Nutz-Nießung.

3. Meier, Joh. Heur: De relictione, Wieder-Einlösung.
4. Meier, Joh. Heur: De differentiis statutorum diffu-
sionem circa res communes in casu necessitatis.
5. Streit, Joh. Philippus: Disputatio ineq. juridica, exhibens
ordinem hinc redemptivum.
6. Streit, Johann Philippus: De eo, quod iustum est circa
exceptiones contra promissionem juratam.
7. Streit, Joannes Philippus: De his, quae in fraudem legis
fiunt.
8. Streit, Johannes Philippus: De receptone

5594

1702, 11 2

17

DISSERTATIO INAUGVRALIS IVRIDICA
 DE
RECVRSV
 AD
CAESAREAM MAIESTATEM,
 VEL AD
COMITIA VNIVERSALIA,
 QVAM
 IN CELEBERRIMA GERANA
 PRO CONSEQVENDIS HONORIBVS ACADEMICIS
 D. II. MARTII AN. MDCCIL
 PROPOSVIT
CHRISTIAN. VALENTIN. Happell,
 S. A. O. R. D. H. S.

LIPSIÆ
 EX OFFICINA LANGENHEMIANA
 MDCCLXXXVI.

DISSERTATIO INVAQUAALIS IURIDICA

DE

RECVRSV

AD

CAESAREAM MAIESTATEM

VEL AD

COMITIA UNIVERSALIA

QVAE

IN CELEBRATA GERANA

PRO CONSEQUENDIS HONORIBVS ACADEMICIS

D. II. MARTII AN. MDCCII

PROPOSUIT

CHRISTIAN. VALENTIN. COPPEL

S. A. O. R. D. H. S.

LIBRARIE

EX OFFICINA LITTOGRAPHICAE

MDCCLXXXV

PRAEFATIO.

Vlli, qui rem Cameralem scriptis illustrarunt, saepius mentionem iniiiciunt, rei, quae ipsis vocatur, **RECVRSVS AD CAESAREM, VEL AD COMITIA:** Cuius autem figurae, formae, naturae, ac proprietatis sit, quaeque in iure requisita habeat, non adeo facile inuenire, obuium est. Fortasse sine adminiculo Iuris Germanorum non scripti, styli, atque exemplorum, in summis imperii tribunalibus, Aula Caesarea, ac Comitibus, hactenus, et praecipuis temporibus, statui moderno proximioribus editorum ac comprobatorum, id plenarie cognosci non potest. Benderus quidem de Reuif. iam pridem in resp. 4. n. 3. euulgauit, *Recursum* etiam

etiam fieri per Reuisionem, vel supplicationem. Sed haec tantum sunt duae species, Recursus ad Caesarem, vel ad Comitiam, adhuc multo plura comprehendit. Etiam R. I. de Ao. 1654. §. 165. tantum habet, an Ort und Enden, wo es sich nach Inhalt derer Reichs "Satz" und Ordnungen gebühret, soll man über Cammer-Gerichts- Decreten und Urtheiln sich beschweren dürfen. De loco ad quem, et de Constitutionibus, quae, ac quales sint? nihil dicitur. Blum. in Pr. Cam. tit. 30. §. 54. paucula tantum addit: Insuper §. 166. R. I. 1654. cum §. 15. §. 26. et 42. Cap. Leop. rem plus inuoluere quam explicare videntur. Tentavi ergo, vt consuetum specimen de hac materia componendo, simul eam plus contrahere, ac praemissa vocum necessaria explicatione, ac descriptione, hac quidem vice id tantum aliquantisper declarare possim: Quenam sint causae, ac casus legitimi, in quibus Recursus ad Caesarem, vel ad Comitiam fieri possit.

TH. I.

Descendit autem vox Recursus a verbo recuro, quod ICTis significat, *Hülffe suchen, eine Sache anbringen*, adeoque recursus ex horum mente nihil aliud significat, quam efflagitationem auxilii iuris. Placuit forte huiusmodi appellatio, ob rationem compendii, et imitationis.

tationem, styli post Iustiniani, huiusmodi locutiones iurisperudentiae appropriantis *Blum. Pr. Cam. t. 1. n. 78.*

TH. II.

In Recessu quidem Imperii 1654. Recursus eiusmodi accessum, qui ad praetense Superiorem, et quidem mediate fit, connotat, quod omnino cum deriuatione, repetitionem inferente, concordat. His tamen posthabitis, vocabulum Recursus, etiam de tali aditu, qui ad vere Superiorem, et ad eum immediate fit, de stylo recepto vsurpatur, ac communiter de eiusmodi personis praedicatur, quae eminentem Magistratum gerunt, vel summa iuris dicundi potestate gaudent. *R. I. 1654. §. 124. Rescript. Illustriss. Conf. Imper. Aul. In causa Mühlberger contra Speyer: Daß manm Klägern wegen des an Se. Käyserl. Majestät genommenen Recurses nicht entgelten lassen solle. Nob. Dn. ab Andler Conf. Imper. Aul. in iur. pr. publ. ac priu. l. 1. r. X. n. 3.*

TH. III.

Describo recursum ad Caesarem, vel ad Comitiam vniuersalia: quod sit actus, quo pars ex causis legitimis contra grauamen sibi a parte, vel summis iudiciis illatum, cui libet negotio conuenienti modo, modo Caesaris solius, modo Comitiorum vniuersalium summum atque vltimum iuris ac iustitiae auxilium humilime implorat.

TH. IV.

Patet, ex dictis, quomodo quodlibet vocabulum in rubro positum accipiatur. Per actum describo recursum. Quoniam vocabulum actus latissimae significationis est, et ad omnia pertinet, quae aguntur, ac geruntur, tam iudicialiter, quam extraiudicialiter. Actum autem puto talem, qui tam diu durat, donec sequatur auctoritate Caesaris, vel Comitiorum facta rei compositio. Vtterius: an ab Imperatore, vel etiam Comitibus peragenda rei discussio accurate

rate loquendo vocari possit iudicium? *Vid. Ziegler. in not. ad Grot. l. 1. c. 3. §. 1. verb. qui iurisdic.* imo vero nec poterit vocari alia instantia, licet recursus fiat mediate et in causis in summis iudiciis iam ventilatis.

TH. V.

Partis etiam memini, ut significem, me hic tantum de Recursu ad Caesarem, vel ad Comitia eatenus agere velle, quatenus est res partium. Non enim latet in iudicio Aulico Imperiali moris esse, ut ab ipsomet Consilio ex officio in plurimis, iam instructis, et adhuc tantum decidendis causis, fiat relatio ad Caesarem, quam speciem huic negotio meo non facio propriam. Requirui etiam partem grauatam, ut patefiat sine legitima causa petendi, beneficium recursus nemini proficuum fore.

TH. VI.

Grauaamen autem solum rem per se non conficit, sed ulterius etiam, et quidem primario requiritur, ut imploratio fundetur super causa, a qua ius recurrenti ad Caesarem vel Comitia legitime inductum esse probari potest. Has ergo legitimas causas merito requiro haud obscuro iudicio, hic tantum primario agi de Recursu licito.

TH. VII.

Hae causae legitimae eo diligentius in hoc proposito sunt respiciendae, quo minus dubitandum, respectu summorum iudiciorum, praesertim Camerae Imperialis, recursum resp. ad Caesarem, vel ad Comitia vniuersalia, valde odiosum, imo punibilem, ac tanquam legi Ordinationis Iud. Aul. ac Cam. Imperialis derogantem videri.

TH. IIX.

Conducibile erit breuibus harum legitimarum causarum fontes indicare: sc. quod vel in genere propullulent

ex

ex Maieftatis fummitate, vniuerfalitate, ac plenitudine, fpecialiter circa caufas iuftitiae, vel nitantur legibus, tam fcriptis, quam non fcriptis, hunc vel illum cafum determinantibus, ac inferentibus. Quo refpectu Recurfus ad Caefarem, vel ad Comitua vniuerfalia, poterit diuidi, quod alius fit generalis, alius fpecialis.

TH. IX.

Cum autem generalitas femper pariat obfcuritatem, has caufas legitimas in fequentibus fpecifice, ac ita per cafus declarabo, vt a §. X. vfque XVI. praemittam non nullos, qui recurfum ad Comitua vniuerfalia fiftunt, addam deinde in §. XVII. vfque XXIII. aliquos, qui ad folam Caef. Mai. recurfum promouent, poft haec, quoque quofdam apud §um XXIV. vfque XXIX. attingam, qui tam ad Caefarem, quam ad Comitua recurrendi arbitrium, ac locum concedunt. Vbique talia exempla connumerata reperiuntur, ex quibus elucet, quod recurfus fiat, vel mediate, vel immediate, mediate vel ab Aula Caefarea, vel a Camera Imperiali. Quoniam autem ex factis inter fe arctiffime connexis, imo quandoque iisdem, pro diuerfitate loci a quo, aliarumque minutiffimarum circumftantiarum, recurfus faepiffime diuerfus inducitur, atque cohaerentia non bene patitur rerum connexarum feparationem, fub qualibet caufa, feu facto indicabo, vbi tantum ob incidentem aliquam circumftantiam, mixta recurfus fpecies incidit.

TH. X.

Primus cafus eft paritas votorum iudicantium inter Status Romano Catholicos ac Auguftanae Confeflionis I. P. t. V. §. 56. Requiro autem paritatem quam aiunt in religione, non in numero. Haec enim iuxta expreffa verba I.

P. re-

P. recursum remouet. *add. R. S. R. D. t. V. §. 21.* Ast quomodo hoc casu decisio erit facienda? Pronunciat I. P. iuxta Ord. Cam. sc. p. 1. t. 13. §. weiter ordnen etc. Sub Statibus vbique comprehendo nobiles Imperii immediatos iuxta I. P. Ast mediatis etiam cum Statibus concurrentibus, vltra I. P. dispositionem expressam id asserere nolo. Statibus interim recursus beneficium etiam hoc casu concedi non abnuo: Id praetereundum non est, in Aula Caesarea pro formali huius recursus praecise requiri vota disparia in sententia, disparitatem in causis decernendorum, vel denegandorum processuum, in solum Augusti placitum, ac Senatus arbitrium collocant. *vid. nob. Dn. ab Andler in iur. pr. publ. ac priu. l. 1. t. 1. p. 2. n. 20.* In Camera econtra angustiores limites sibi seruant iuxta *Denais. Iur. Cam. t. 181. §. 5. et Decret. ib. den 23. Augusti 1659. in Sachen Bürgermeister und Rath der Stadt Speyer, contra Dechant und Capitel daselbst* his verbis latum: *Mögen Supplicanten ob Sie wollen vermög Dñabrüggischen Friedens-Schlusses Art. 5. §. 20. Visit. Conf. Aul. ihre Nothdurfft auf künsttlicher gemeiner Reichs-Versammlung vor- und anbringen.* Notandum adhuc in causis formandorum super exhibitas supplicas decretorum, quoad obseruantiam dispositioni huius §. 56. I. P. ex officio non adeo stricte inhaereri. Optimum est, vt, qui causae suae deputationem parium iudicantium vel decernentium conducere fidit, id commune fieri faciat. Alias enim in hoc passu non adeo fiducialiter ex officio in omnibus causis obseruanda requireretur, prout quidem in casu sententiae ferendae expressum, et ab ipsa lege, iussum est, ibi remittuntor ad Comiticia etc. Quod proinde etiam non attenta partis incauta responsione, nihilominus saluum et ex officio obseruandum esse puto. Porro eo vsque processit Caesareae
Maie-

Maiestatis erga vtriusque religionis ciues, clementissimus affectus, vt non solum paritatem iudicantium obseruandam, sed etiam id simul iniunxerit, vt vtriusque religionis detur Re-et Correferens *R. S. N. D. t. 4. §. I.*

TH. XI.

Secundus casus est dubium circa interpretationem Constitutionum Imperii eueniens. *Idem §. 56. I. P. addat. t. 8. I. P. gaudeant.* Beneficium hoc a multis quidem frequentatum, sed paucis salutare fuit. Plurimi enim denegata pro remissione vel recursu facta petitione, loco sperati leuaminis Mandata vel Rescripta de exequendo eo, maioris efficaciae experti fuere. Stat nimirum penes summa Iudicia Imperii, et in specie Cameram Imperialem potestas ius dubium, iuxta ius commune interpretandi, ac ita statuendi, tam in meritis causae, *O. C. p. 1. t. 16. §. 5. R. Dep. 1557. §. 5.* quam in processualibus, *R. I. 1654 §. 94. 34.* et quidem adiuuando, informando ac nouum plane inducendo *iuxta R. I. 1654. §. 94. Et comm. decret. de anno 1659. den 13. Decembris §. 5.* quod antiquat praecepta in §. 94. et 95. *R. I. 1654.* An autem ita disposita continuo Status Imperii obligent? haereo. Quae siteorum opinio colligendum ex *Rod. Pr. Cam. l. 3. t. 60. §. 51.* cui addendum quod res a *Dn. Frid. Carolo* tum temporis Administr. *Würtenb.* ad Comitata relata fuerit. Quae ratio habeatur iuris diu non obseruati, exempla videri possunt in causis monetar. apud *Aut. Anon. in Omin. rer. in Comit. gest. ser. p. 1. §. 50. et 91. p. 2. §. 16. p. 3. §. 28. et seqq. pass.* Opponunt nonnulli *R. I. 1600. §. 6.* **Es haben Uns auch unsere zc.** Ex quo volunt euincere, Camerae non licere sibi sumere interpretationem circa dubia Constitutionum Imperii: Sed dictus *Rec.* tantum de dubiis Cameralibus accipiendus, de

B quibus

quibus §. 153. R. I. 1634. sonat. Pro meliori rei explicatio-
ne, monendum breuibus. Dubia Cameralia, consulta Ca-
merae, communia decreta Camerae, et Resolutiones du-
biorum a se inuicem longe distare. Notandum etiam ma-
ioritatem votorum regulariter fieri in Camera Imperiali
prout tradit Blum. *Pr. Cam. t. 75. §. 37.* in Aula Caesarea
iuxta t. V. §. 17. *der N. S. N. D.* Utrobique res habet suas
cautelas. Difficultas in eo esse videtur: An in hoc se-
cundo et primo casu Domini Iudicis vel Praesidis votum
rem decidat? Id dubium non nullis mouet, quod tali ca-
su recursus beneficium, Statibus Imperii, et aliis optima
ratione nouissimis legibus publicis quaesitum, inutile red-
deretur.

TH. XII.

Tertius casus collocatur in explicacione Priuilegio-
rum Caesareorum, cum Dn. Reinking. *l. 2. cl. 2. c. 8. num.*
40. de Reg. sec. et Eccles. Ipsam etiam quaestionem de vi et
substantia priuilegii, pro Aula Imperatoria solum praeten-
dit Dominus ab Andler *Iur. Pr. Publ. ac priu. l. 1. t. 4. p. 11.*
num. 21. consent. Dn. Vffenb. de Iud. Aul. C. X. Sect. I. sub. 3.
pag. 87. num. 11. Sed forte praxis Camerae per multas
sententias Camerales apud Blum. et Dekherr. euincitur.
Directo tamen vnquam vllum a Caesare impertitum priui-
legium Cameram cassasse, exemplum reperiri posse non
puto. Sed relinquo haec indirecte tantum huc pertinen-
tia. Pro thesi mea adhuc allego sententiam den 20. Octobris
1670. in causa Baden contra Nassau in Cam. latam *das*
von Herrn Beklagten in Actis angezogene Moratorium
dessen Erleuterung und Würkung, so dann dessen von
Herrn Klägern hierüber beschehene Impugnacion gehö-
riger Deten remittirende und weisende. add. Gylmann.
voce restitutio et vestigal. Vbi in causa H. contra H. Man-
dati

dati f. c. de tollendo noua uectigalia, quatenus excedunt latis iam in Camera desuper (quod notandum) quatuor paritoriiis cum comminatione arctiorum, ad importatam Caesaream declarationem, daß von jedem Zug Ochsen darvon nach Gegentheil. anführen, Crafft durchgehends recipirter Gewohnheit nur halb so viel, als von Pferden gegeben werde denen Pferden gleich gegeben werden solle, tandem partibus nolentibus acquiescere remissio ad Caesaream Maiestatem secuta est. Incidit hic in memoriam priuilegium, quo alicui concessum erat, daß Er weder vor dem Käyserlichen Reichs-Hof-Rath Kammer-Gericht noch einigen andern Gerichten, es wäre dann, daß Er von Kayserl. Maj. besonders be-ruffen würde, zu stehen schuldig seyn solle. Celebre profecto exemplum recursus ad Caesarem per priuilegium inducti, si validum.

T. H. XIII.

Quartum casum facit Reuilio contra sententias Came-
rales quae Ao. 1548. et 1555. ac per O. C. p. 3. t. 53. admissa per
R. I. 1654. §. 124. seqq. confirmata, ac melius informata fuit,
de quo ex professo Bender. de reuif. cui iungi possunt
autores R. I. 1654. coaeui. De reuisionis reuisione leges filere
puto, et quoque obseruantiam, licet non negem vsualem
ac licitam esse secundae reuisionis petitionem. Nolo ta-
men quemquam iniuste grauatum sine auxilio relinqui
debere.

T. H. XIV.

Quintum casum sistit casus moderationis matriculae,
ab initio in Comitiiis deliberandus, Vffenbach de iud. Aul.
Imper. C. XII. sect. 1. subi. 4. pag. 156. n. III. Ciuitati-
bus imperialibus in specie promittendo prouidet. §. 184.

R. I. 1654. De prudentia in hac re tractanda, adhibenda, videri potest Vffenb. C. 12. sect. 2. subi. 1. p. 163. Querelae communiter fundantur auf wenig Einkommen, Unvermögen und Schulden x. Re adhuc dubia decernitur commissio et aestimatio fit praevia probatione ac cognitione, mit Vorleg und Durchsehung derer Rechnungen und anderer dergleichen Nachrichten. Appellant deinde laesi a Commissariis, vel ad Cam. Imperialem R. I. de Anno 1548. würde demnach solcher R. I. 1566. §. was aber decisionem etc. vel ad iudicium aulicum, ob generaliter, hoc quidem passu, receptam concurrentiae regulam. Imo etiam ad Commissarium Imperatoris et ordinum Deputatos, eadem appellatio libera est, iuxta R. I. 1576. Im Fall dem x. et R. I. 1582. §. Im Fall dann x.

TH. XV.

Sextum casum exhibet Blum. Pr. Cam. t. 25. n. 11. 12. Contendunt inter defectum expressae prohibitionis, an recusatio sit licita? Blum. quidem c. l. negativae respondet, rationibus tamen non omnino concludentibus. Res non vna vice fuit meditata, ac quoque tentata fatente ipso met Blum. Mores Franciae in recusanda tota curia suprema recenset Boerius dec. 269. Apud quem ergo eueniente recusationis casu causae proponendae, vel inhibitio petenda. Qua Cameram Imperialem hoc casu regulariter res ad Comitum pertinere videtur, salvo semper Caes. Mai. iure prouisionaliter de necessariis disponendi.

TH. XVI.

Septimus casus est iurisdictio in causis matrimonialibus, vinculum concernentibus, inter Protestantes, vel alias diuersae religionis. Praetermitto eas rationes, quas pro Caesarea Maiestate ex politica et fundamentis historicis M. Wil-

Wilhelmus Okam siue de Campo *in libr. de iurisdic. Imperat. in matrimonialibus causis*, et Marsilius Menandrinus de Padua, *de eadem mat. duo Imper. Lud. Bau. coaeui consiliarii*. afferunt. An ultra Commissionem zur Güthe in his rebus S. M. hodie aliquid concedere soleat? ignoro. Praxin Camerae Rod. monstrat, in *Pr. Cam. l. 1. t. 31. §. 22.* duabus sententiis, quae egregiam speciem recursus per sententiam iudicis sub certo termino iniuncti adumbrant. Intermiscet ut plurimum, quod incidenter addo, prouidae coniuges, Mandata vel Rescripta ad recipiendum coniugem in consortium Matrimonii donec de causa legitime cognitum sit, et de praestandis alimentis, sumtibus litis, quae ob diuersum fundamentum praepriis quoad praxin confessae iurisdictionis politicae sunt.

TH. XVII.

Octauum casum ex l. vn. C. *quand. imper. inter pupill. in causis immediatorum Dn. Rhet. adstruit in inst. iur. publ. l. 1. t. 12. §. 16.* Vterius adhuc progreditur Blum. *Pr. Cam. t. 27. n. 187.* huic tamen Praxis Camerae, ut putata Ordin. delicatissime inhaerens, in totum contraria. Procederet forte res, si S. Caes. Mai. precibus commoueatur, ut ipsamet vi iurisdic. Maiestaticae, rei cognitionem ac definitionem suscipere velit. Non obstat. Cap. Leop. §. 15. ad hunc casum diferte priuilegiatum, et clausum, ut aiunt in corpore iuris, non pertinens.

TH. XVIII.

Nonum casum iudicium Personarum illustrium Statuumque imperii in causis criminalibus, excepta causa fractae pacis, producit. In his nunquam ab Austraegis iudicatum fuisse ex Lehmanno conicitur l. 7. *Chron. Spir.*

C. 93. p. 908. ac clara sunt verb. const. Imper. apud Gold. p. 2. derer R. C. fol. 27. von allen Leuten, ohne allein Fürsten und andere hohe Leute, wo es gehet an ihr Leib, oder an ihr Erb; oder an ihre Ehre u. daß wollen wir als Römischer Käyser selbst richten. add. Dn. ab Andler l. 2. t. 5. n. 24. De nobilibus immediatis agit Dn. Rhet. inst. iur. publ. l. 4. t. 23. §. 2. Sit ita vt ad t. 2. §. 1. R. S. R. D. nonnulla reponi possint, de praxi tamen iud. aul. quoad immediatos non status attestatur Dn. ab Andler iur. Pr. Publ. l. 2. t. 3. n. 57. Volunt nonnulli ex R.I. 1594. §. 68. distinguere: An in delinquentis proprio, an alieno territorio delictum sit commissum bey Adel unter Cent - Obrigkeit, oder auf ihren Schloffern und andern Cent - freyen eximirten Orten. His casibus etiam praxis paritorias dedit, in causis recenter pendentibus. Communiter pro assistentia Fiscalis implorant, vt ille in defendenda Caesarea iurisdictione semet illis associet. Sane quoad Status Imperii praesertim Principes, inuolabilitatis priuilegium, ac consortium dignitatis, iurumque obstare videtur, quo minus aduersus eos alterius territorii ordinaria iurisdictione hoc casu exerceri possit, nec Caesareae inuestiturae suber die Centen subiciunt hos exentos (vt neccessè erat) in specie, nec abdicant, iurisdictionem Caesarem immediate fundatam. Iudicium de poena prudenter semper moderatur status reipubl. publicae, cuius intuitu etiam Caes. Mai. libere vnus alteriusue Principis sententiam audit, Dn. ab Andler iur. Pr. Publ. ac priu. l. 1. t. v. p. v. n. 3. seqq. Mediatorum causas criminales exigentibus id specialibus circumstantiis, v. g. indomitae seditionis, imbecillitatis ordinarij etc. etiam ad Caesarem pertinere testantur, Causae Monasteriensis Coloniaensis, ac Francofurtenses duae. Tales causae communi-
ter

ter per Caesareas Commissiones cognoscuntur, ac componuntur, *vid. l. §. 7. Cap. Leop.*

TH. XIX.

Decimum casum dat beneficium supplicationis a Caesarea Mai. ad iteratas Statuum preces contra sententias lud. Aul. Imper. *in I. P. l. V. §. 20. verb. quoad Process. R. S. R. D. l. V. §. 6.* clementissime admissum Supplicationis supplicationem, vel supersupplicationem, puto non admissibilem, ac illegitimam. Nec iuuat forte contrariam sententiam praeiudicium apud Vffenbach. *de iud. Aul. C. 23. sect. 4. p. 272. in fine.* Similiter aduersus decreta processuum aliasque meras interlocutorias, vt puta ad iustiore cognitionem semper retractabiles supplicationem, ac reuisionem superuacuum ac illegitimam iudico. Constat potius in Aula Caesarea adeo benigne hodie procedi, vt etiam grauati contra sententias citra solennem supplicationem effectu intermedio per modum suspensionis aliquando adiuentur.

TH. XX.

Vndecimo Quæritur an die Staats-Iustiz operetur recursus? haec in malam partem alias obiecta, atque explicata fuit, etiam in publicis scriptis, de quibus dicere non conuenit. Aliam non agnosco, nisi quam recta ratio, et leges de statu rei publicae conceptae dictitant. Vbi res, iura belli, pacis ac regiminis etc. concerneret, vel etiam emolumentum Imperii maxime in rebus aduersis et dubiis in considerationem veniret, Maiestas, ac Caput rei publicae cuius officio haec incumbunt, merito inuigilaret; Ad hanc solum, iudiciaria huc non tendente potestate, praetermissa recurrendum. Pertinent huc Commissiones, quas S. Caes. Mai. vi supremæ potestatis in causis Status inter et
contra

contra Status Imperii immediate aliquando decernere solet, ab aliis Commissionibus Caesareis semper secernendae. Non minus faciunt huc ea, quae de Principe Wilhelmo Fürstenbergico inserta leguntur apud Lond. tom. X. act. publ. p. 139. Eodem modo in Sachen gesamter Bürgerschaft zu W. contra Magistratum und Syndicum certum proditorem ciuitatis, flagrante cum Gallis bello betreffend, Camera decretum dedit: abgeschlagen, sondern mögen Supplicanten ob Sie wollen ihre Nothdurfft bey Sr. Römisch-Kayserl. Majestät vorbringen. in Conf. den 13. Mai. 1677. Quousque autem aus Staats Absichten, recursus ad Caesaream Maiestatem in causis iustitiaris sit licitus vel prohibitus, exprimit Cap. Leop. §. 42. his expressis conditionibus, wenn was a) in iudicio contradictorio b) cum debita causae cognitione c) im Reichs-Hofrath ordentlich abgehandelt und geschlossen worden, das soll nicht von neuem in cognition gezogen werden. Respondit S. Caesar. Maiestas apud Lond. Collegio Electorali die einmahl also nach Gebühr abgehandelte Dinge ohne das nicht zu ändern, was aber ratio status und andere Umstände mit sich brächten, darinnen wolten Se. Kayserliche Majestät sich die freye Hand offen lassen.

TH. XXI.

Duodecimum casum dat Syndicatus inculatio contra eos, qui in ferendis sententiis Cameralibus malitiose versati fuerunt, instituenda. Hanc apud Caesarem proponi posse attestatur C. O. Cam. p. 3. t. pen. §. 14. Quae alias sit natura remedii Syndicatus contra sententiam, de eo videndus Paris de Puteo tract. de synd. et Dn. Textor. Disp. 13. th. 53. ad R. I. 1654.

TH.

TH. XXII.

Decimus tertius casus, et qui eum sequuntur vsque ad finem omnes, ex summi iurisdicatoris officio, potestate ac concessione prömanant. Hoc intuitu liceret apud Caes. Mai. supplicare, vt causa aliqua Caes. Iurisdictioni subiecta, ad Cameram remittatur Blum. *Pr. Cam. t. 25. n. 44.* Quod superiori seculo nondum adeo stabilitis iudicii Aulici fundamentis, saepe factum, ac quaesitum fuit, ob varias rationes.

TH. XXIII.

Decimus quartus casus est: Possë partem apud Caes. Mai. in causis in Camera pendentibus humilime supplicare pro Rescriptis de promouenda iustitia, vel maturanda executione vid. Blum. *Pr. Cam. t. 25. §. 26. 27.*

TH. XXIV.

Decimum quintum casum ius auocandi largitur, quae Cameram Imperialem, auocationes contra eam impune praeprimis in Comitibus, etiam hodie peti, ac impetrari posse puto. vid. Blum. *Pr. Cam. t. 25. §. 24.* quid Imperator hic remiserit? Docet *Cap. Leop. §. 42.* quod tamen tantum de causis ad Cameram pertinentibus accipiendum. Exemptas enim receptas tamen (si quidem casus contingeret) Imperator sine dubio auocare posset. *§. 166. R. I. 1654.* expresse loquente, *von Sachen, die dahin erwachsen.* vid. Reink. *Regim. sec. et eccles. l. 2. d. 2. c. 14. n. 20.* Stylus ita ferre videtur, vt hoc casu recursus ad Caes. Mai. mediantibus humilimis petitionibus pro Rescriptis inhibitoriis et resp. auocatoriiis fiat, imo potest rebus ita exigentibus, etiam arctioris rescripti petitio suscipi. Dn. Vietor *in dec. Waldeck. rel. 18. n. 25.* et licet concedam *§. 166. R. I. 1654.* etiam de mandatis, quae aduersus contrariam partem petuntur,

C

tuntur, ac decernuntur, intelligendam, ac etiam ibi prohibitam esse: tamen hoc casu hac §. non obstante, nihil minus contra ipsam partem causam iurisdictione Camerali exemptam, eo trahere conantem in Aul. Caes. Mandatum vel Rescriptum potest peti, de non trahendo causam ad forum incompetentens, neque ibi ulterius prosequendo etc. Exemptione autem adhuc dubia existente, nescio an non Imperatori, causae decisionem sibi repetenti, deferri consultius aestimari debeat? Qua de re in causis appellationum facile exempla occurrere possunt, siquidem ab vna sententia ambae, vel duae, aut plures partes vna ad Aul. Caes. altera ad Cameram Imperial. appellassent. Aliam auocationis specimen habet *Cap. Leop. §. 24.* Quoad aulicum iudicium S. Caes. Mai. iuxta *Cap. moderatum* retinet arbitrium, cessantibus hodie querelis, ante I. P. moueri solitis.

TH. XXV.

Decimus Sextus casus est supplicatio apud Imperatorem, vel Comitiam, in causis in Camera non dum receptis eo tenore interponenda, vt illae causae recipiantur. Factum hoc in causa *Mühlberger* contra *Speyer*. Vbi processus primo denegati, postea vero cum actor, ad Caes. Mai. supplicasset, et causa cum additamento, vt supplicanti iustitia administraretur ad Cameram remissa, processus, emergentibus forte aliis circumstantiis, vt petiti non solum decreti, sed etiam non multum post impetrans totius causae victor conspectus est, qui antea decreto extraiudiciali totius causae iacturam passus fuisse videbatur, vid. *Dekherr. Sent. Cam. n. 637.* Neque huic obstat §. 166. R. I. 1654. verb. *einig Gebot u. Mandat etc.* Respondetur enim ibi non

intelligi, gebot pro promovenda, sed pro inpediendi iustitia verb. und die Sache dadurch ins stecken gebracht. 2c. Illa licita in Reichs-Sakungen et congruunt officio Imperatorio in §. I. Cap. Leop. descripto. Excepta ergo sunt in §o 166.

TH. XXVI

Decimus septimus casus similiter causas, non dum in Camera receptas, concernit. Quo scilicet quaeritur: an in illis prohibitio procedat, ne recipiantur in Camera. Haec ad ea, quae de auocatione modo dicta sunt, merito reuocantur. Id tamen singulare est, quod e. g. in moratoris aliisque Caesareis, similis effectus Priuilegiis, Camerae inhibeat, ne processus contra eam decernat, vid. *Dn. ab Andler l. 2. t. 3. num. 40. iurispr. publ. ac priu.* vbi simul refert Principes in Comitibus 1670. Imperatorem rogasse, an dem Cammer-Gericht Vermittelung zu thun, daß N. N. bey seinen hergebrachten Gerechtigkeiten erhalten werde, 2c.

TH. XXVII.

Decimus octauus casus est; quo quaeritur: An liceat in pendentibus causis Cameralibus supplicare pro inhibitione, v. g. ne executio fiat, ne vterius procedatur etc. quoad regulam lex prohibitiua in §o 166. R. I. 1654. satis clare expressa est; Verba sunt anderwärts soll dergleichen Verbot außershalb der in Reichs-Sakungen und gegenwärtiger Verordnung selbst zugelassener Rechts-Mitteln nicht ausgewirkt, noch die Sache sonst in einigen andern Weg ins stecken gebracht werden. Veruntamen Imperatori in casibus specialibus, et exceptis, etiam hic non omne arbitrium est denegandum. Siquidem singulares causarum circumstantiae id suadeant, v. g. salus publica,

publica, maioris mali metus, damni imminentis auersio. Nec Status Imperii dissentiunt, attestante id Rescripto Caesareo, von Suspension derer Religions-Sachen. Ut pateat, talia argumenta causarum Patronis, ac sollicitatoribus, non esse aliena, prouoco ad Rod. l. 1. t. 3. num. 25. Vbi talia quidem improprie ad auocationem referuntur. non obstat etiam §. 26. Cap. Leop. de regula intelligenda, non de casu, vbi salus publica in discrimen venit, quo casu iustitia vera nicht administrirt wurde. Eodem modo accipienda §. 166. R. I. 1654. Salus enim reipubl. suprema lex esto. Et cedunt priuata publicis. Iuxta Capitulationis §. I. Maiest. Caes. clementissime promisit, in dem Heil. Reich Fried Einigkeit und Recht mit und neben einander zu erhalten. Comitiorum potestas in inhiendo Camerae Imperiali multo clarior et acriter asserta est, in Comitiiis 1641. apud Lond. tom. V. l. I. C. 110. pag. 356.

TH. XXIX.

Decimus nonus casus memoratur: Nonnunquam partes tales petitiones formare, vt Camera Imperialis ad Imperatorem referat, de causae statu, ac quando pronuntiatura sit, quod quatenus impetrari possit, vid. Blum. Pr. Cam. t. 25. num. 22. et Rod. l. 1. t. 3. num. 23. 24. ibique alleg. praed. Card. contra Herde, Essen contra Pfalz N.

TH. XXIX.

Vigesimus casus quaerit: An per Decreta Processuum Cameralium denegatoria grauari habeant beneficium recursus ad Caes. Maiest. vel ad Comititia? Sunt Decreta huiusmodi denegatoria vel simplicia, abgeschlagen, vel vteriora, e. g. läßt mans bey vorigem Decret nochmahls bewenden, und soll sich Kläger fernerer Supplicirens enthalten, vel adhuc vteriora, läßt man es noch-

nochmahl, und endlich, bey vorigem Decret bewenden, und soll sich Kläger bey Straff nach Ermessung ferneren Supplicirens enthalten. Olim quidem vigentibus adhuc Visitationibus, Visitatores Camerae totius Imperii nomine propositas super denegatis processibus audiebant querelas, statuebantque pro re nata. Conf. *Blum. t. 24. §. 36. Pr. Cam.* Sed vltra seculi spatium iam intermissae visitationes in suspensio haerent, et quemadmodum Comitata non repudiabunt iuste supplicantis querelas, ita etiam audiri apud Caes. Mai. debite supplicantes, non minus latet, loquente antea iam allegato exemplo Mühlberger contra Speyer. Ex quo etiam infertur cecidisse omnes poenales processus, quorum meminit *Blum. t. 25. §. 54.*

TH. XXX.

Plura addi desiderantur v. g. controuersiae super feudis Regalibus; appanagio; interpretatione literarum inuestiturarum Caesarearum, collectarum materia; iuribus pallii; mensibus Papalibus; iure Patronatus; decimarum; inter et contra protestantes in petitorio, religione ipsa, materia fori, in controuersis quas Reges at Principes extranei cum Principibus Imperii, et contra eos habent; item quaestione: quae, ac qualis iurisdictio in Imperio, pro exteris citandis sit imploranda? An contra reuisionem etiam detur recursus ad Caesarem vel ad Comitata: Sed relinquenda haec sunt ob prolixitatem hac vice minus grata, tenuitatemque temporis vltioris morae impatientis. Alios casus, sponte omitto, non ignarus, neque politicam neque iurisprudentiam hoc officium a me exigere velle, vel posse. Quibus lubenter morem gero, ac ita subsisto.

POSIT. MISCELL.

I.

*Commissiones Caesareae hodie in respectu ad
Cameram Imperialem indifferenter iuxta ve-
terem Cameralis Iurisprudentiae statum, ac Pe-
riodum Gylmannianum censerì plane non possunt.*

II.

*Verum est regem captum regnum posse ce-
dere; nec id falsum, regem captum, regnum non
posse cedere, id vero simplicissima veritas est, re-
gem captum posse regnum non cedere.*

III.

*Non est quidem a Praxi alienum, obliga-
ri subditos, Krafft rechtmäßigen Herkommens,
ad contribuendum Domino zu Unterhalt und Fort-
setzung derer über das Reich und Craiß. Contingent
getroffenen Neben-Allianzen. An autem
secundum Constitutiones Imperii pro talibus col-
lectis eadem remedia et processus dentur contra
subditos, quae dantur pro Collectis Imperiali-
bus? et an subditi, volentes desuper querelas
mouere,*

monere, etiam a limine iudicii sint repellendi, nec facile audiendi? fere non affirmauerim.

IV.

Heredis institutio in vno nummo facta, plus valet, quam legatum centum talerorum.

V.

Non semper necesse est, vt, ad consequendum id, quod sua priuatim interest, pars contra partem actionem peculiarem instituat et prosequatur, sed iudicis officium nobile aliquando ipsi subuenire valet.

VI.

Quoniam consuetudo prouinciarum leges contrarias vincit, ideo illarum scientia legibus praeferenda.

VII.

Bona Ganerbinatus per se et simpliciter non sunt inalienabilia?

II.

Qui Virginem mulierem appellat nihil a decoro, vel vero alienum committit.

IX.

Non insolitum quidem est, ut in loco quodam alius habeat Ius Centenae (die Criminal-Ge-richtbarkeit) alius ius aggratiandi, sed merito ve-rendum est, ut hoc casu iurisdictio criminalis non in omnibus et semper effectu suo gaudere possit, nisi certus modus positus sit.

X.

Illae literarum inuestiturarum verba, quibus Domini feudum vocant ius Eigenthum non sunt sine emphasi et significantia singulari.

ULB Halle
001 608 150

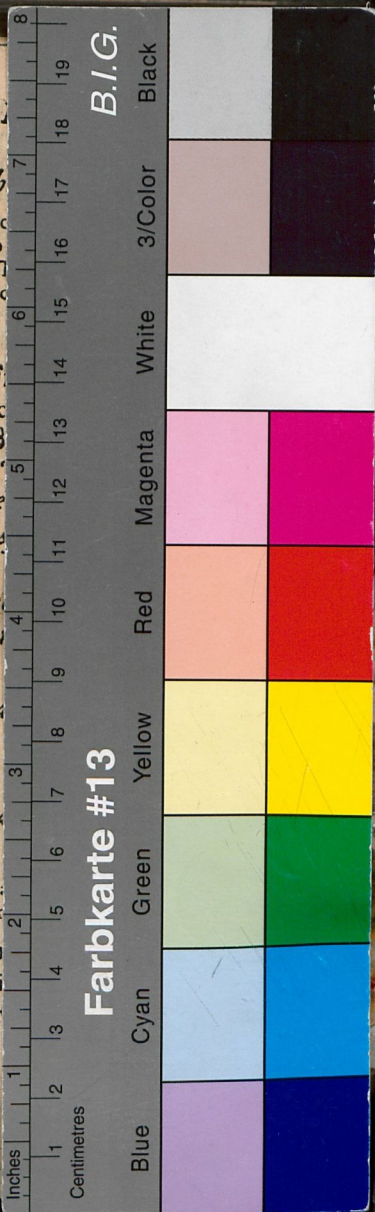
3

56.

V517

1702, 11/2
17

DISSERTATIO INAUGVRALIS IVRIDICA
DE
RECVRSV
AD
CAESAREAM MAIESTATEM,
VEL AD
COMITIA VNIVERSALIA,
QVAM
IN CELEBERRIMA GERANA
PRO CONSEQVENDIS HONORIBVS ACADEMICIS
D. II. MARTII AN. MDCCII.
PROPOSVIT
CHRISTIAN. VALENTIN. Happell,
S. A. O. R. D. H. S.

LIPSIÆ
EX OFFICINA LANGENHEMIANA
M DCC XXXVI.